

"Ære være mig selv"

Flemming talte I søndags om at vi hver især danner os et indtryk af Gud, stykket sammen af vores erfaringer, uvidenhed og fordomme.

Hvis vi spørger hinanden vil vores Guds billede højst sandsynligt variere en hel del, fordi vi mere eller mindre selv strikker et billede sammen af Gud, baseret på vores erfaringer og antagelser.

Men hvordan vil Gud egentlig selv opfattes af os?

Da Gud skabte universet var hans mål ikke at lave den perfekte drømmeverden for os mennesker, men snarere at gøre noget for sig selv. Han gjorde det for at det alt sammen skulle vidne om Ham.

Læs Efeserne 1: 4-6

Her står der, at Gud har skabt os til at tilbede ham og være til lov og pris for hans nådes herlighed.

Men gør det ikke Gud til en stor egoist hvis alt hvad Han gør, er for sin egen herlighed, som: *"Hvad giver mig mest opmærksomhed, mest ære til mit navn i denne situation, hvad herliggør mig mest?"*

Her må man besvare spørgsmålet med et andet spørgsmål:

Nemlig *"Er Gud, Gud?"* Altså er Han sand, ren, almægtig, den smukkeste eksistens i tilværelsen, enejer af universet, ophavsmanden til alt det skabte, uforanderlig, evig og altomfattende?

Og dernæst må man spørge: Ved Gud godt hvem Han selv er?

Læs Esajas 42: 8

Fordi Gud ved hvem Han er, ved Han også at ingen og intet har større værdi end Han, og derfor MÅ Han ophøje sig selv.

Flemming kom med den påstand at:

"Det største svigt Gud kunne gøre overfor mennesket ville ikke være at undlade at gribe ind overfor alvorlig sygdom og skåne os for ulykke, men at undlade at ophøje sig selv overfor os"

Han begrundede det med, at når Gud gør sin herlighed til altings centrum og centrum for vores kærlighed, så giver Han os sig selv som er den mest dyrebare gave Han kunne give – og det endegyldige udtryk for kærlighed.

Det at få Gud selv, er bedre end at få hans gaver, og hvis ikke Gud siger "*Ære være mig selv*" giver Han ikke sig selv til os som Han virkelig er.

Hvis Han skjulte sin herlighed for os, ville Han overlade os til vores egne antagelser, fordomme og hjemmestrikkede Guds billede.

Flemming talte om såkaldte "friktionsbilleder" hvor man på grund af gnidninger mellem mennesker kan komme til at få et forkert billede af hinanden. Og på samme måde kan man få et forkert billede af hvem Gud er, fordi vores samlede erfaringer af mødet med Gud medfører en lang række antagelser af Gud, som former vores Guds billede.

Det kan føre til skuffelse, vrede og forvirring, men når Gud gør sig selv til centrum for vores tilbedelse og kærlighed, fastholder Han os i sandheden; at Gud er Gud på trods af vores "friktionsbilleder".

Gud vælger ikke at redde os på den måde vi altid mener er bedst, men de dage, hvor vi tvivler, længes, søger, undres, spørger og kæmper må vi tilbede ham og søge efter at opleve at Gud i selv er tilstrækkelig.

Spørgsmål til debat og refleksion:

- Hvilket billede har du af Gud?
- Har du et forvrænget billede af Gud som f.eks. ligeglad, straffende eller noget andet?
- Er Gud kun stor når han agerer som du forventer?
- Kan det opleves som en frihed for dig at sige at Gud er Gud selv når du ikke forstår hvordan Han agerer?

Bøn: Må det lykkes os at se at Guds storhed er uafhængig af vores forventnings sæt – og at det kan vi have tillid til.